

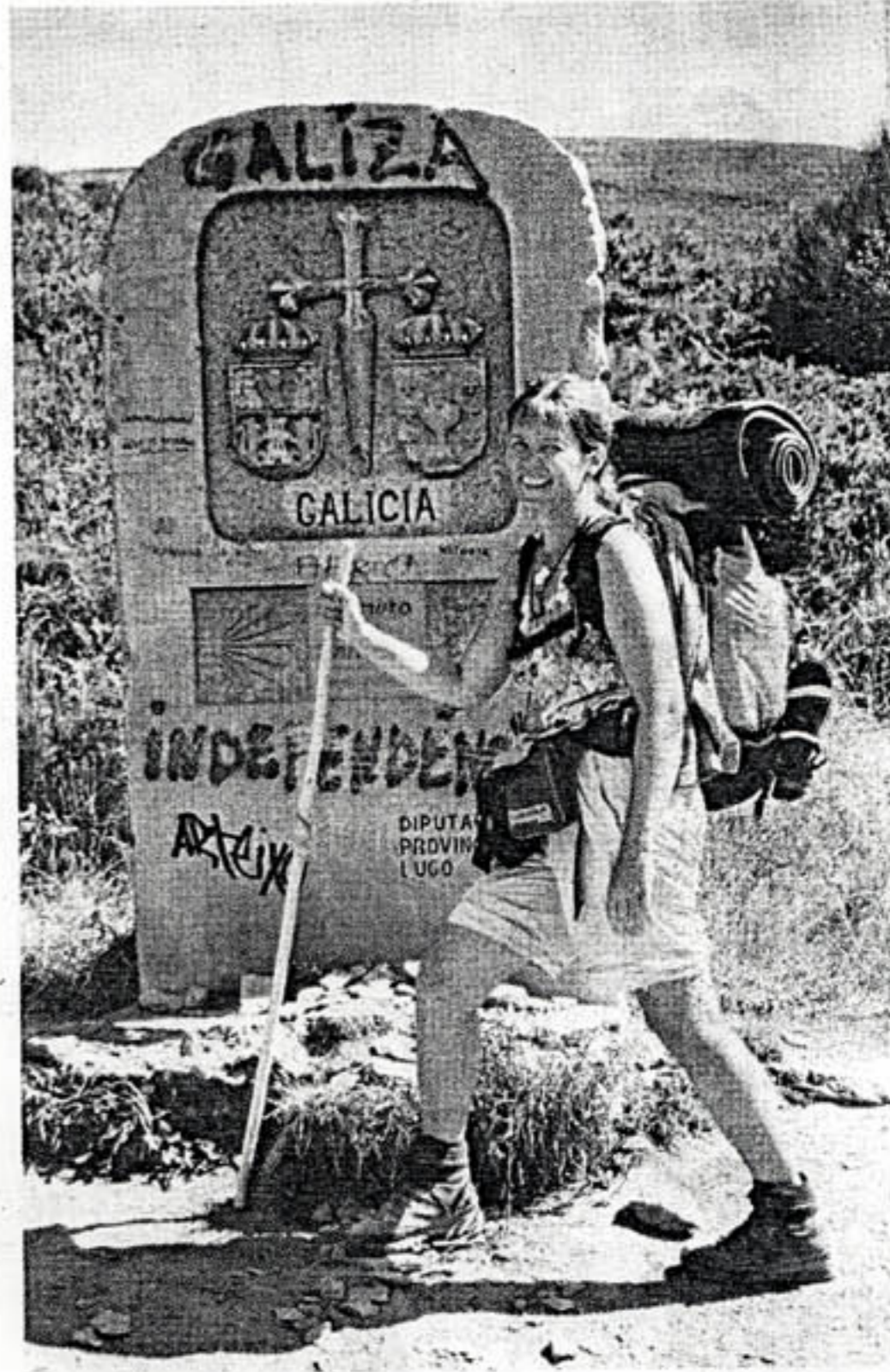
REPORTAGE

Vägen är lång och många gånger mödosam. Bitvis av vägen slog Katarina följe med andra.

Små STEG mot eget MÅL

80 mil till fots gav tid för Katarina Modig att se rakt in i sitt inre.

Vad kan en 80 mil lång vandring göra för själen? Katarina Modig från Stenungsund vet. Den 19 juni startade hon sin pilgrimsfärd mot sig själv och staden Santiago de Compostela i Spanien.

TEXT
ANNIKA SAHLIN
0303-72 82 22

■ Mot egna mål

Det finns lika många anledningar att göra en pilgrimsfärd, som de som gör det. Gemensamt för människan, oavsett hudfärg eller kön, är att vi alla har drömmar. Drömmar kan många gånger vara svåra att sätta fingret på, eller att ses som ouppnåeliga trots att de längs livets färd ofta ter sig allt klarare.

Katarinas dröm var länge att göra just denna pilgrimsvandring till Santiago. En rad omständigheter i hennes liv gjorde att hon tog beslutet att verkligen göra verklighet av sina drömmar.

– Det här var ett beslut med väldig kraft för mig. Att jag vågade följa min dröm och göra de uppoffringar som krävdes för ett genomförande. Det finns mer i att uppfylla sin dröm än man tror.

På väg till bussen den där varma dagen i somras, sågade hon sig en vandringsstav från en hassel. Staven skulle komma att lämnas en lång bit in på caminon. Camino är spanska för väg. Och Katarina nämner den gång på gång. Det där att hon verkligen följde sin egen camino, trots att själva rutten på drygt 80 mil är utstakad. Den första kända pilgrimsvandringen till Santiago de Compostella härrör till för cirka 1 100 år sedan.

– Att stå på tröskeln till den här

oerhörda gåvan till mig själv, var oerhört laddat. Jag kände en oerhörd glädje och kärlek till mig själv att det nu var verklighet.

Efter ankomsten till södra Frankrike snörde hon på de något ingångna kängorna den 22 juni, tog staven i hand och böjade sin mödosamma vandring i norra Spanien med start i staden Pied de Port. Pilgrimsvägen som både geografiskt och symboliskt kan delas upp i tre delar, kom också att vara tredelad för henne.

– Landskapet varierar starkt med start över Pyrénéerna. Att vandra över bergen var en mäktig känsla. Den delen kan jämföras med barnheten och nyfikenheten. Vad ska jag finna på vägen? Jag kände sådan upprymdhet, berättar hon.

Drygt 30 mil in på vägen öppnar sig ett helt nytt landskap. Öppna fält, dammiga vägar, utan till synes ett slut, symboliserar döden.

– Här hände så mycket inom mig. Tydligt är det så för de flesta

som gör vandringen. Här finns liksom ingen nåd, vilket ger oerhörda möjligheter till eftertanke. Här får man konfronteras med sig själv vare sig man vill inte.

Trots att hon under vissa tider slog följe med andra pilgrimsvandrare, menar hon att hon verkligen gjorde vad som kändes bäst för henne.

– Jag har träffat människor med otroliga livsöden, vilket naturligtvis gett mig styrka och större ödmjukhet. Allas skäl att vandra är precis lika mycket värda. Här finns ingen som är varken sämre eller bättre.

Hennes familj har alla har stöttat henne att genomföra sin vandring. I år fyllde hon 52 år, egen företagare och hennes liv har ibland tagit vissa oberäknliga svängar som i de flesta andra människors liv. I delen av caminon som symboliserar döden kom hon att förstå och acceptera den hon är.

– Det var oerhört skrämmande att vandra den här biten. Vid sista

delens som symboliserar pånyttfödelse, kom jag mer och mer till ro med mig själv.

Steg för steg kom hon till klarhet och kunde själv ge svar på sina frågor hon haft till sig själv.

Längs hennes väg kom hon att möta människor från alla världens länder.

– Titta på den här bilden, säger hon och sträcker fram en bild ur den stora högen av färgkort från vandringen.

På bilden syns ett skrattande par med en liten flicka i köket på ett av härbärgerna längs vägen.

– De hade sitt skäl att gå. Några veckor tidigare hade de mist sin yngsta dotter som bara var ett år. För att deras äldre dotter inte skulle dränkas i deras sorg, tog de beslutet att pilgrimsvandra. Pappan med dottern i bärsle och mamman med familjens packning på ryggen.

Katarina berättar om människorna hon mött på vägen. Om den danska kvinna hon blev mycket

god vän med. Hur de valde att gå var och en för sig, trots att de hade stor glädje av varandra. Om den präststuderande 25-åringen från Canada, som med sina tankar och funderingar kring livet, under en dagsmarsch längs mittersta delen, gjorde ett oförlömligt intryck på henne. Tillsammans kom de att gå de sista kilometrarna in mot Santiago de Compostella, efter att ha mötts igen strax utanför staden.

Nu, tre månader senare, har hon bestämt sig för att använda sina erfarenheter från sin pilgrimsvandring. I förra veckan höll hon sitt första föredrag där hon blandar händelser med tankar kring människors målsökande, personliga utveckling och förverkligande av just drömmar.

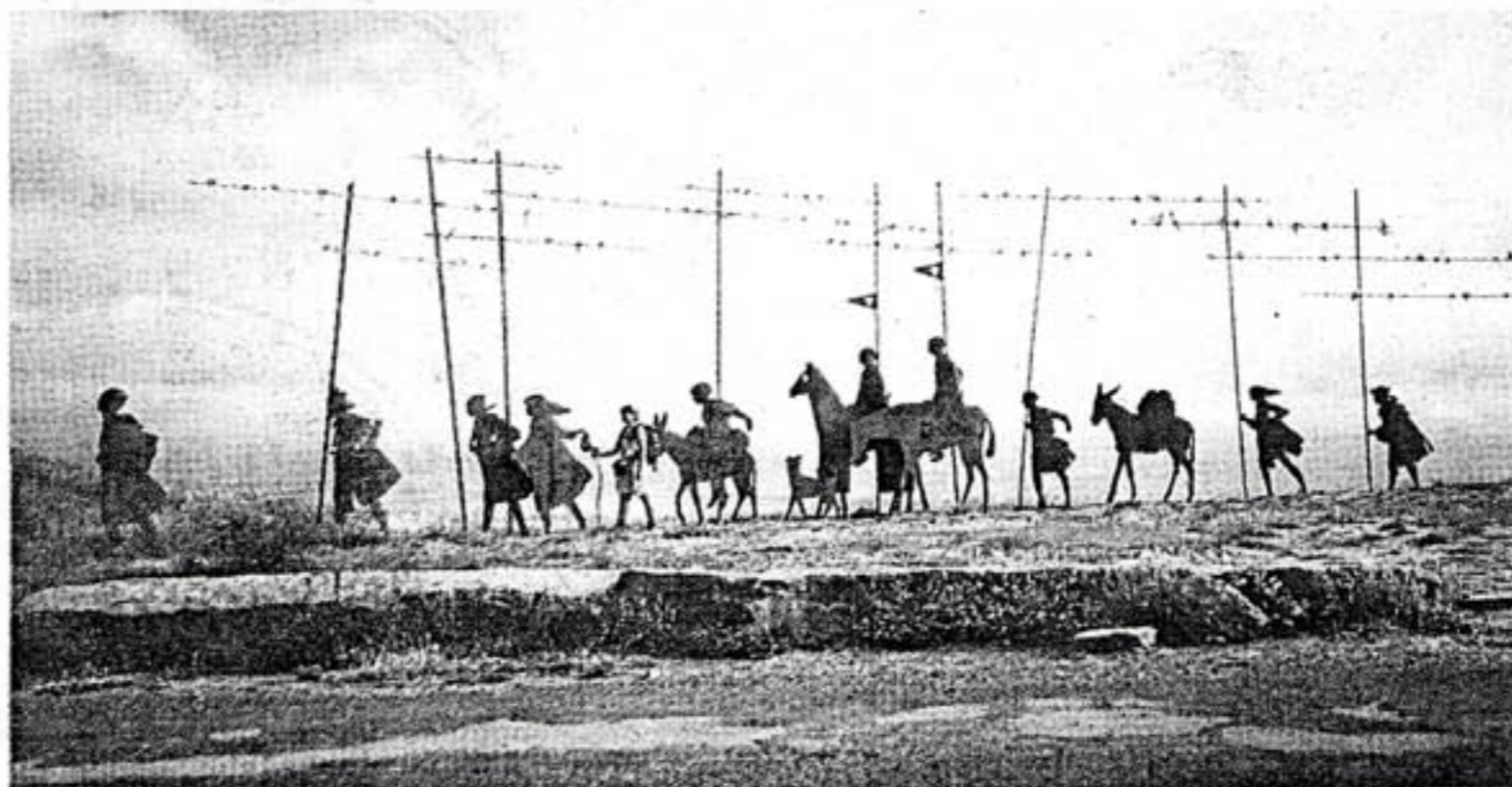
– Så många vet inte hur de ska förverkliga det de drömmer om. Jag vill dela med mig av mina upplevelser. Kanske kan jag inspirera andra att följa sitt hjärta.

Katarina har tillsammans med den danska kvinnan beslutat att göra vandringen igen. Den här gången har de som mål att ta med andra kvinnor på resan.

– Vi vill hjälpa andra att klara av de första hindren. När jag berättade för omgivningen att jag skulle pilgrimsvandra, så fick jag ofta reaktionen – Hur vågar du! Den här upplevelsen vill vi kunna unna andra. Tanken är att vi ska finnas med i bakgrunden för de som vill men inte riktigt vågar ta steget.

I dag ser hon sig i ett klarare sken. Hon säger sig kunna vara mer äkta, både mot omgivningen och sig själv.

– Det har skapat en balans inom mig. Jag blev mycket djupare påverkad av min resa än jag någonsin trott.

På "caminon" vandrar människor från hela världen. Statyerna symboliserar vägen för 1 100 års pilgrimsvandringar.

(Bilder: Katarina Modig privat)